

PREDICĂ LA DUMINICA A XIII-A DUPĂ RUSALII

Pilda vierilor

...Pe cei răi, cu rău îi va pierde... (Matei XXI, 41)

Frați creștini,

Pe pământ se află o instituție duhovnicească, o societate a sufletelor care dăinuiește de aproape două mii de ani. Iar întemeietorul ei este Împăratul Iisus Hristos. Această asociație a sufletelor, care are preoția sa și altarele sale, învățătorii săi, fiii și ucenicii săi, se numește Sfânta Biserică.

Prin credință trăiește această Biserică, prin nădejde și dragoste. Patria acestei asociații este cerul; pământul nu e pentru ea decât locul de trecere către ceruri, în adevărata viață care este veșnică. Aceste ființe scumpe înaintea Domnului, își au ca părinte pe Împăratul cerului, care este Iisus Hristos. Această Biserică luptătoare și călătoare pe acest pământ cântă numai tainice cântări care o întăresc și o mângâie. Ea e în lumea aceasta pentru mântuirea tuturor, ea face siguranța popoarelor și ziua și noaptea se roagă lui Dumnezeu. Are obârșie divină și se sprijină numai pe Sfânta Cruce.

Neconținut întâmpină străini indiferenți și chiar dușmani neîmblânziți. Această Biserică a întâmpinat în calea sa de-a lungul veacurilor fel de fel de împărați și călăi care au dus un război crâncen sau diplomatic împotriva ei, voind să înăbușe în inimile oamenilor iubirea de

Dumnezeu, de dreptate și de pace. Să răstoarne legile divine și să sape temelile creștine, s-o distrugă, dacă le-ar fi cu putință. Toți acei răufăcători sunt urmașii fariseilor și cărturarilor care au calomniat și pe Domnul nostru Iisus Hristos, răstignindu-l pe Cruce între doi tâlhari. Acești răstignitori ai lui Iisus, care sunt răspândiți prin toate colțurile pământului, sunt adevăratele și supusele slugi ale lui Anticrist.

Pilda Evangheliei de astăzi ne arată destul de lămurit ce în stare să facă mândria, invidia și răutatea laolaltă cu nerecunoștința oamenilor robiți păcatului.

Domnul Hristos știa că vrăjmașii Săi se hotărâseră să-l omoare. Mai știa că o să-i pună o mulțime de întrebări cu vicleșug, ca să-l poată prindă în cuvânt și din cel mai mic motiv să-l omoare, fiindcă se apropiase ziua și ceasul. Iar înainte de moartea Sa a spus această minunată pildă pe care am auzit-o în Evanghelia de astăzi. Și a zis Domnul: "Era un om, un gospodar care a sădit o vie, a împrejmuit-o cu un gard, a săpat teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri și a plecat în altă țară".

Cine era omul gospodar care a sădit via? Omul gospodar era Dumnezeu – Tatăl care a scos din pământul Egiptului pe poporul evreu și l-a dus în țara Canaanului, sădindu-l acolo ca pe o vie aleasă. Aici a împrejmuit via cu un gard care este legea pe care le-a dat-o să fie îngrădiți de ea, să nu greșească, să nu poată nici un dușman să le facă rău, să fie apărați de duhurile necurate și de păgânii care se închinau la idoli. Teascul era învățătura ce curgea din gura profeților care vorbeau cu Dumnezeu și îi învățau din învățătura Sa, curgând ca vinul dintr-un teasc al adevărului.

Iar turnul cel zidit în vie era Biserica lor unde se adăposteau păzitorii care trebuie să apere și să îngrijească via. Via era lumea, ca și astăzi în Biserica lui Hristos. Via este lumea, turnul este Biserica. Și Biserica mai este și Sionul de care se spune în psalmii lui David: "Cei ce urăsc Sionul să se rușineze și să se facă ca iarba mai înainte de a se smulge".

Vierii, cărora le-a dat via în pază, sunt preoții, cărturarii și bătrânii Vechiului Testament care trebuiau să lucreze via și să dea roadele la vremea lor. Dar când a venit vremea roadelor, stăpânul a trimis pe unul din slujitorii lui ca să ia rodul viei. Dar ei l-au bătut și l-au trimis cu mâinile goale. A trimis iarăși altă slugă, dar și pe aceasta au bătut-o cu pietre, i-au spart capul plecând ocărâta ca și cea dintâi. Și iarăși a trimis a treia oară pe altul, pe care scoțându-l afară din vie l-au omorât. Și așa au făcut la mulți: pe unii bătându-i și pe alții omorându-i.

Aici vedem cât de clar arată Domnul Hristos purtarea necredincioasă a acestui popor înrăit. Căci Dumnezeu a trimis proorocii, unul câte unul, pe rând iar aceștia au fost prigoniți, bătuți cu pietre, necinstiți și omorâți. Dar stăpânul viei, continuă Domnul, avea un fiu unic și iubit al său și

a zis întru sine: "Ce voi face? Trimite-voi pe fiul meu cel iubit, fiindcă văzându-l pe acesta se vor rușina de el!"

Aici, iubiți creștini, poate să înțeleagă oricine că cel din urmă trimis, de care vorbea Domnul Hristos, era însăși Sfinția Sa. De aceea a și spus pilda aceasta, ca să audă toți dușmanii Săi, că El este Fiul lui Dumnezeu și să știe că este trimis de Părintele Ceresc poporului pe care vrea să-l mântuiască. Și Tatăl a voit să se țină de făgăduința dată patriarhilor Vechiului Testament și să aibă milă de sufletele necredincioase care așteptau împlinirea acestor făgăduințe.

Iar lucrătorii, zice Domnul Hristos, văzând că vine fiul, au zis între ei: "Iată moștenitorul, veniți să-l omorâm și să stăpânim noi moștenirea lui!" Și scoțându-l afară din vie, l-au omorât. Adică Domnul Hristos a fost scos afară din orașul Ierusalim, din mijlocul lumii și dus în vârful Golgotei să fie răstignit pe cruce.

În momentul când Domnul Hristos le spune pilda aceasta, acești nelegiuți de farisei, cărturari și saducheii se pregăteau să-L dea afară cu răutate din via Sa, din cetatea cea sfântă ca să-L omoare pe Golgota, căci ziceau ei toți: "Dacă îl mai lăsăm mult pe Iisus să continue opera Sa, minunile Sale, tot poporul se va duce după El și noi în zadar mai stăm aici. Domnul însă vorbea de sfârșitul Său cu atâta sânge rece și-i arăta cu degetul pe ucigașii Săi, care tăceau și scrâșneau din dinți.

O tăcere se făcu. Deodată Iisus luă iarăși cuvântul și le zise: "Ei bine, ce credeți că va face lucrătorilor acelora stăpânul viei?" Dar poporul a răspuns: "Va pierde pe lucrătorii aceia, va lua via și o va da altor lucrători care vor da rodul ei la timp". Răspunsul acesta era înțelept, venit de sus.

Dar din mulțime se auzi în același timp un glas zicând: "Să nu fie!" ca și cum ar fi zis: arhierii nu vor fi capabili să săvârșească o crimă ca aceasta. Iisus, aruncând o privire asupra mulțimii de unde se auzise acel glas, zise: "Nu va fi! Au n-ați citit în Scriptură ce însemnează aceste cuvinte? Piatra care n-au socotit-o ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului, de la Domnul s-a făcut aceasta și este minunată în ochii noștri".

Aceste cuvinte din Psalmii lui David le dovedeau iarăși că El este Mesia, piatra aruncată la început de ziditori, de farisei și de cărturari. El, Iisus este Mesia în persoană și în lucrurile Sale. Evreii pot să respingă pe Hristos și Biserica Sa, dar totuși va rămâne piatra cea din capul unghiului. Și cel ce va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, zice Iisus; și peste care va cădea ea, îl va spulbera, după cuvintele proorocului Isaia, care a comparat pe Mesia cu o stâncă de care se vor izbi și sfărâma toți necredincioșii pământului.

Va veni vremea când se vor împlini cuvintele proorocului Daniil: "Piatra se va dezlipi din munte, va cădea peste vrăjmașii lui Dumnezeu și-i va zdrobi". Apoi Iisus încheie cu aceste

cuvinte: "Amin, zic vouă, se va lua de la voi Împărăția lui Dumnezeu și se va dea neamurilor, păgânilor care vor da roadele la vremea lor".

În cele zise până aici am văzut cum Fiul lui Dumnezeu se descoperă pe Sine, cum El este Acela care trebuia să vină să-i mântuiască, să-i salveze din robia diavolului, pe ei și întreg neamul omenesc.

Dar ei, măcar că vedeau în toate zilele minunile lui Dumnezeu, cele mai presus de fire, pe care nimeni altul nu le mai făcuse, precum și marea înțelepciune de a le descoperi tainele Sfintei Scripturi și locurile cele greu de înțeles, pe care nimeni nu le putea descoperi atât de lămurit, ei se uitau unii la alții, se întrebau și ziceau: "De unde știe Acesta carte, căci n-a învățat nicăieri, nu este Acesta feciorul Mariei și al lui Iosif?"

Fariseii au trimis odată niște iscoade ca să-L prindă pe Domnul Hristos, dar aceștia s-au întors spunând că n-au putut să facă nimic deoarece n-au auzit niciodată pe cineva vorbind așa de frumos și înțelept și n-au avut motiv.

Dar de ce erau ei atât de orbiți, ce i-a făcut pe ei atât de nesimțitori, ca să nu-L recunoască pe Domnul Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu? Iată ce: păcatul mândriei, cel dintâi păcat făcut de Lucifer – diavolul. Mândria, slava cea deșartă a veacului acestuia de pe pământ, veninul răutății diavolului i-au orbit și n-au putut să-L cunoască și n-au cunoscut nici timpul când i-a cercetat Dumnezeu prin Fiul Său, Răsăritul cel de sus, deși Mântuitorul le făcuse înainte și această muștrare, zicându-le: "Fățarnicilor, fața cerului știți să o deosebiți, pentru ce nu judecați singur ce este drept!?"

Deci, la prima venire a Domnului în lume, oamenii legii, oameni învățați, nu L-au cunoscut, nu L-au primit. Cu cartea în mână L-au judecat pe Iisus Hristos, scoțându-L afară din vie, din cetate și L-au răstignit pe Cruce, pe Golgota. Au părăsit pe Domnul și au mâniat pe Sfântul lui Israel. Popor îndărătnic și încărcat de păcate! Până acolo au fost înșelați și orbiți, încât au strigat cu gura lor: "Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri!" Și astfel au fost pedepsiți de Dumnezeu. Le-a ridicat harurile de care abuzaseră ei și sunt rătăcitori și astăzi în toată lumea. Au fost izgoniți din țara lor. Li s-au dărâmat turnul, biserica, li s-a surpat gardul, căzând la pământ, adică Legea și așa fără de țară, fără de biserică, fără jertfe și fără Dumnezeu au rămas pe pământ.

Cât de aspră este pedeapsa mâniei lui Dumnezeu ce ne face să tremurăm! Iar via lor a fost luată și dată altor lucrători. Acești lucrători cărora li s-au încredințat via de către Dumnezeu sunt: arhierii, preoții și diaconii, clerul conducător al credinței ortodoxe, Biserica Creștină Ortodoxă, care în chip tainic este condusă de Duhul Sfânt. Aceasta a avut întotdeauna de luptat cu toate răutățile venite din toate părțile, fiindcă diavolul nu s-a mulțumit cu relele pe care le făcuse prin

ei Fiului lui Dumnezeu. A urmărit mai departe pe ucenicii și creștini Săi și va urmări mereu până la a doua venire a lui Hristos, care va judeca toate semințiile pământului.

Diavolul, care niciodată nu doarme, a reușit să ridice împotriva Bisericii lui Hristos o mulțime de vrăjmași care o sapă la temelie și vor să o dărâme. Și care sunt aceștia? Întâi de toate sectele, care s-au depărtat de Sfintele Taine și învață poporul minciuni și rătăcirii. Aceștia luptă din afară și aruncă în Biserica lui Hristos cu ce nimeresc. Dar mai periculoși sunt vrăjmașii care sunt înăuntrul Bisericii, adică cei care zic că țin cu Biserica. Aceștia sunt creștinii care înjură Biserica și chiar, cu durere trebuie să spunem, că sunt preoți, călugări sau maici care nu și fac datoria și fac fel de fel de sminteli și care îngăduie păcatul. Aceștia sunt ca vierii din Evanghelia de astăzi care au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, de aceea să nu vă smintiți când vedeți, când auziți, ci rugați-vă să le dea Dumnezeu lumină și să-i întoarcă la El mai înainte de a veni ziua cea mare a răzbunării dumnezeiești.

Alți vrăjmași ai Bisericii sunt toți cei ce sub forma aceasta de creștini care merg la biserică atrag în rătăcire suflete, printr-un fel de misticism bolnăvicios. Ei zic că au vedenii, cad pe jos, înțepenesc; diavolul îi înțepenește și spun că e păcat să tai pâinea cu cuțitul, să nu se lucreze vinerea și nici luna, ei spun că e bine să postești sâmbăta și duminica. Învață să stea lumea în biserică numai în genunchi și o mulțime de învățături greșite contra sfintelor canoane. Iar cine face ca ei cade sub afurisenie și anatema Sfinților Părinți. De aceea vă îndemnăm să nu vă luați după oricine, învățați dreapta credință.

Alți vrăjmași sunt și cei ce înjură Sfânta Biserică, pe Dumnezeu și lucrurile sfinte, cei ce sparg bisericile și le fură tot atât de păcătoși și blestemați sunt cei ce nu vor să vină duminica la Sfânta Biserică. Aceștia nu vor avea parte de raiul lui Dumnezeu și vor fi alungați când vor sfârși cu viața aceasta trecătoare.

Unii cred că, dacă merge unul din casă la Sfânta Biserică îi iartă Dumnezeu și pe ceilalți care n-au putut să meargă, dar se înșeală amarnic. Așa era într-un sat o creștină care nu lipsea duminica de la biserică, dar soțul ei nu vrea să meargă, deși era un om cu frică de Dumnezeu, se ferea să nu facă rău la nimeni, se ruga și el acasă. Când îl ruga soția să meargă la biserică, îi răspundea: "Nu te duci tu și pentru mine, la ce să mai merg și eu!?" Dar ea se ruga cu lacrimi și cu metanii ca să meargă și soțul ei la biserică. Și iată că Dumnezeu i-a auzit rugăciunea dându-i un vis cu tâlc soțului ei:

Parcă muriseră amândoi și mergeau pe o pajiște verde. Mergând așa mereu și tot urcând prin locuri necunoscute, au ajuns la porțile unei cetăți frumoase care deodată se deschid și apare un înger luminat. Îngerul pofteste pe soție înăuntru, dar când a vrut să pășească și el, l-a oprit zicând: "Nu e nevoie să mai intri și tu, că intră soția și pentru tine aici! Tu pleacă!" Și a

închis porțile. Când s-a văzut singur, a început să plângă căindu-se că a pierdut raiul. În acest zbucium s-a trezit, s-a închinat și a zis: "Bine că a fost un vis!"

A sculat-o pe soție, i-a povestit visul și de acum nu mai zicea să se ducă ea și pentru el. De multe ori pleca chiar înaintea ei la biserică. Și iată cum Bunul Dumnezeu l-a ajutat întorcându-l printr-un vis așa de simplu. Și când ne gândim că sunt multe femei creștine care au această durere că nu vin și soții lor la biserică!

Frați creștini, în biserică ne rugăm lui Dumnezeu, cântăm laude Lui, aici ne împărtășim cu Sfintele Taine. Mântuitorul Iisus este de față în biserică. Intrând în biserică, noi ieșim din lumea aceasta de toate zilele pentru a intra într-o lume nouă. Câtă liniște și pace găsim aici, lumina tainică din ea ne înalță gândul sus. Rugăciunile din biserică ne fac să uităm necazurile și durerile din lumea aceasta, auzim parcă șoapte îngerești; aceasta este Casa lui Dumnezeu și poarta cerului. Și într-adevăr ce este în cer și nu este în biserică? În cer Dumnezeu, așezat pe tronul măririi, aici Iisus Hristos – Dumnezeu și Om și în același timp Dumnezeu, așezat pe masa Sfântului Altar.

În cer îngerii cu arhanghelii înconjoară măreția dumnezeiască, iar aici pe pământ chipurile sfinților pictați pe pereții bisericii. Îngerii și sfinții în chip nevăzut iau parte cu noi la Sfânta Liturghie. Îngerii noștri păzitori, care ni s-au dat la Sfântul Botez, vin cu noi și ne rugăm împreună. O, câtă putere binefăcătoare ar avea asupra noastră frecventarea permanentă a Sfintei Biserici! Câte învățături sfinte n-am învățat, câte lucruri plăcute n-am auzi, aici ne-am cunoaște pe noi înșine, ne-am vedea toate slăbiciunile noastre și am lua hotărâri de bine pentru viitor.

Aici, în Sfânta Biserică, am învățat că toți oamenii sunt frații noștri, că același sânge dumnezeiesc a curs pentru toți, mici și mari, învățați și neînvățați. Iar dacă venim aici, să deschidem inimile și gurile noastre pentru slava Domnului, pentru a-i jertfi laudele noastre cu inimă smerită. Aici, preoții sunt datori să spună datoriile pe care legea creștină le pune pe umerii celor ce vor să se mântuiască, iar credincioșii, care sunt interesați, primesc cu dragoste aceste învățături și le pun în practică.

Omul, care duminica aceasta sau cealaltă n-a înțeles nimic din Sfânta Evanghelie, din Apostol, de la cazanie, pierde firul învățăturilor sfinte și după o vreme ajunge într-o stare de nepăsare, cu cât vine mai rar, cu atât n-ar mai veni deloc. Diavolului atât îi este greu, până îl scoate pe om din biserică, căci știe el atunci unde să-l ducă: la cârciumi, la jocuri de tot felul, îi învață multe răutăți și păcate mari. Un mare rău fac creștinii care lipsesc de la Sfânta Biserică. În înșelăciunea diavolului sunt și cei ce vin târziu și cei ce pleacă devreme.

Cei ce vin târziu se înșeală cu cuvintele acestea, zicând: nu zice Domnul că e primit și cel din ceasul al unsprezecelea? Dar aici e vorba de altceva, nu e vorba de venirea la biserică, e vorba că noi toți suntem, nu în ceasul al unsprezecelea, ci în ceasul al doisprezecelea. Puțin mai este și trebuie să vină Judecătorul, ca să judece vii și morții, cum zicem în Crezul. Bătrânii noștri nu aveau atâtea cărți să citească ca noi. Cel mai mult era răspândită o cărticică mică, Epistolia Domnului Hristos și Visul Maicii Domnului și acolo, cu multă frică citeau locul unde se spune că nu este îngăduit nimănui de a nu veni la biserică.

Creștinul care vine la Sfânta Biserică trebuie să fie smerit pentru ca să se poată milostivi Dumnezeu spre sufletul lui și să-i dăruiască milă și iertarea păcatelor. În Sfânta Evanghelie citim că Domnul Hristos era atât de blând, de iertător, bun, că pe toți păcătoșii i-a iertat, dar când a fost vorba de cei ce făceau neorânduială în biserică, de cei ce profanau biserica, n-a putut răbda și cu multă mânie i-a scos afară bătându-i cu un bici de ștreanguri. De aceea să ne temem și noi de dreapta mânie a lui Dumnezeu când venim în Casa Lui, ca nu cumva, în loc de milă și iertarea păcatelor, să primim bice și blesteme dumnezeiești, ca evreii care L-au răstignit. "Pe cei răi, cu rău îi va pierde", zice Sfânta Carte. Și așa li s-a întâmplat și vremelnic și veșnic unora. După ce i-a așteptat Domnul Hristos pe evrei 40 de ani de la Înălțarea Sa la cer și tot nu s-au întors, n-au recunoscut că au făcut păcat răstignind pe Dumnezeu, atunci și Dumnezeu a trimis mânie peste ei, mari pedepse, căci romanii i-au trecut prin foc și sabie și i-au împrăștiat pe tot pământul ca sclavi. Mari au fost suferințele lor prin toate țările până în ziua de astăzi și se vor chinui și în focul iadului cei care nu vor recunoaște pe Domnul Hristos, care este piatra din capul unghiului, care leagă Biserica Vechiului Testament de cea a Noului Testament, piatra din Sion, care este Biserica de astăzi. Așa va pierde Dumnezeu și pe creștinii care nu vor lua aminte să se îndrepte mai înainte de moarte, de ziua sfârșitului.

Să se lase fiecare de păcatele sale, să se întoarcă la pocăință, că Dumnezeu nu va lăsa nepedepsită nici o faptă rea, nici chiar în lumea aceasta. O tânără foarte necredincioasă și hulitoare de cele sfinte a fost sfătuită de fetele cele credincioase, zicându-i: "Julieta, tu n-ai să sfârșești bine cu necredința ta, Dumnezeu te va pedepsi". "Ba!", răspunse ea cu obrăznicie. "Cine a venit din lumea de dincolo să-mi spună ce se petrece?!" După opt zile a fost găsită moartă cum nimeni nu s-a îndoit de moartea ei, o așezară în sicriu și o îngropară.

A doua zi, groparul, făcând o altă groapă lângă mormântul ei, auzi zgomot și o voce sufocată ce striga: "Ajutor, ajutor!" Au fost chemate autoritățile și au deschis mormântul, constatând că Julieta a fost îngropată de vie. Cu părul în neorânduială și fața plină de sânge scoase un suspin adânc și, deschizând ochii, a zis: "Dumnezeule îți mulțumesc!" După ce se liniști puțin, povesti cum s-a trezit abia atunci când a fost îngropată, a început să strige, să

lovească cu capul în sicriu, "iar când am văzut că totul e zadarnic și vine moartea cu toate grozăviile ei, nu vă pot explica ce frică groaznică am avut! Abia acum am început să mă gândesc la pedeapsa dumnezeiască pe care o voi lua pe dreptate și că mă voi duce direct în iad. O, bunătate dumnezeiască!, zise ea plângând, Ți-am disprețuit adevărurile credinței, dar m-ai adus iar la viață să mă pocăiesc și să mă îndrept, de acum vreau să trăiesc numai pentru Tine Dumnezeule, lumea-i moartă pentru mine, iar eu moartă sunt pentru ea, în inimă Doamne Sfinte numai Tu vei avea loc".

Așa se vor trezi în iad, în iad nu în groapă, mulți necredincioși, mulți desfrânați și ticăloși care nu vor să se întoarcă, dar va fi prea târziu atunci acolo, vor plăti fără iertare toate relele dimpreună cu necredincioșii și cu toți vrăjmașii Bisericii lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Rugăciune

Doamne al milei și Împărate al Slavei, care pentru noi Ți-ai vărsat scump sângele Tău ca să ne răscumperi din robia păcatelor, iar noi, nemulțumitorii n-am priceput dragostea Ta cea mare.

Iartă-ne de tot ce ți-am greșit, căci numai prin Tine vom putea fi salvați. Fără de Tine nu suntem nimic și nu putem face nimic. Fii ajutorul nostru mai departe și învață-ne voile Tale! Amin.